

fører for denne Sag, sagde den Gang, at man fra forskellige Sider havde beklaget, at man ikke havde ladet Personalet beholde Huslejegodtgørelsen, skønt Postvæsenets Funktionærer havde beholdt deres, og saa tilføjede det ærede Medlem, at muligvis var der begaaet noget forkert derved, men dette havde man for øvrigt taget Hensyn til ved Lønningernes Fastsættelse; dette maa man ikke glemme at føje til.

Det ærede Medlem kom ind paa Spørgsmaalet om Ledvogterne og deres Koner og mente, at de baade havde for lille Løn og for lidt Frihed. Hvad deres Lønningsforhold angaar, da tror jeg dog, at man, alt vel overvejet og naar man sammenholder deres Lønninger med de ellers stedfindende Lønningsforhold paa Landet, ikke kan sige, at de ere for daarligt stillede. Vi have jo tre Slags Ledvogtere, dels Kvindeposter, dels Fællesposter og dels Mandsposter. Ved Kvindeposterne er det saaledes, at baade Manden og Konen tjener Statsbanerne. Manden faar en passende Dagløn; ja nu vil det ærede Medlem maaske straks bestride, at den er passende, men det mener jeg dog, at den kan anses for at være; den er 2 Kr. 40 Øre til 2 Kr. 50 Øre om Dagen, vel at mærke hele Aaret rundt, og ved Siden deraf har Konen, som Ledvogterske, fri Bolig og Have. Til denne Løn, som de tilsammen oppebære, kommer saa Godtgørelse for de Tilfælde, hvor der er en stærkere Trafik end sædvanlig. Det ærede Medlem mente, at paa den jydsk Nordbane var det kun 20 Øre om Dagen. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem forstaaer ved den jydsk Nordbane, hvis han mener Strækningen fra Fredericia—Frederikshavn, er Godtgørelsen paa sine Steder meget højere, lige op til 70 Øre, medens den paa andre Steder kun er 10 Øre — det er noget, som afhænger af Trafikkens Størrelse, men det kommer i hvert Fald til foruden det andet. Saa talte det ærede Medlem om Fritiden. Ja det er ganske vist, at disse to tilsammen ere bundne til at passe Leddet fra 5 Morgen til 11 Aften, men, mine Herrer, det er jo ikke egentlig Arbejde, det er jo noget lignende som f. Eks. Portner-tjeneste og kan ikke sammenlignes med en Arbejdstid paa 18 Timer — en saadan vilde ganske vist være umenneskelig. Naar Manden kommer fra Arbejde, kan han hjælpe Konen med at lukke det Par Led, der kan blive om Aftenen. Saa har Konen for Resten helt fri hver 14de

Dag, og Statsbanerne betale da Afføsningen. Faktum er i hvert Fald — det gælder her som ved de fleste andre Stillinger —, at der er Skarer, der søge disse Poster. Hvad særlig Fællesposterne angaar, som jeg nu skal nævne, hvor Mand og Kone passer Ledet og ikke andet, er det i Reglen ældre Arbejdere, som med Kyshaand tage imod det, der er intet, de hellere ville end tage disse Pladser, fordi det er langt lettere end at gaa paa Arbejde, og naar de ere to om det, kan deres Løn stige til 900 Kr. eller mere om Aaret foruden fri Bolig og Have. Det er ikke saa daarligt for et Ægtepar paa Landet, især naar henses til, at Landarbejderne — som de Herrer jo selv mange Gange anføre — kun have 4—500 Kr. i aarlig Fortjeneste. Saa har Ledvogterne endda rigelig Adgang og Tid til Ekstraarbejde. Fast Fritid have de ganske vist ikke, men faa dog jævnlig Afføsning paa Statsbanernes Bekostning. — Det ærede Medlem kom atter i Aar ind paa Værkstedarbejdernes Forhold og klagede over, at de vare daarligt stillede. Det kan jeg ikke give ham Ret i. Der er for Resten ogsaa sket en væsentlig Forbedring siden, han sidst klagede. Nu er det saaledes, at Haandværkerne i Værkstederne have fra 1329 til 1824 Kr. om Aaret ialt og Arbejderne fra 1035 til 1473 Kr. Ærede-Medlemmer ville sikkert give mig Ret i, at det er ikke nogen daarlig Lønning, det er jo faste Arbejdere, her er Tale om. Det er da ogsaa saaledes, at der ude paa Værkstederne alene her i København ligge ikke mindre end 400 Ansøgninger om at komme til, skønt der kun er nogle faa Pladser om Aaret ledige. Statsbanerne beholde deres Folk længe, meget længere end private Arbejdsgivere. Ingen derude fra har forøvrigt klaget til mig over Forholdene, men mange have henvendt sig til mig om at hjælpe dem til en Plads derude. — Spørgsmaalet om Tuberkulosen er besvaret af den ærede Justitsminister. Opvarmningen og Belysning, klagede det ærede Medlem over, savnedes forskellige Steder. Jeg har derom intet at føje til, hvad jeg har sagt før. Sparsommelighed er en god Ting ogsaa paa dette Omraade, men naturligvis, der er Grænser derfor og overskrides disse, skal jeg gerne hjælpe til at rette det. Det ærede Medlem saavel som det ærede Medlem for Slagelse fremdrog en Yttring af mig i Fjor i Landstinget om, at Maalet var at skaffe ikke blot en Ferie paa 8 Dage, som jeg nu foreslaar, men ogsaa en ugentlig Fridag; ja, jeg vedkender mig fremdeles, at det er Maalet, vi skulle